

Nevítaná návštěva

Byl květen na konci druhé světové války. V té době u Malinů umřela prababička. Celá rodina odešla na pohřeb. Když se k večeru smutně vraceli do svého domova, čekalo je nemilé překvapení. Všude se to hemžilo německými vojáky. Ze dveří vyšel německý důstojník a se silným přízvukem se otázal: „Vám patří tento dům?“ Členové rodiny potichu přikývli. Měli strach. „Chceme se najíst! A rychle!” zavelel.

Rodině Malinů nezbylo než německého důstojníka poslechnout. Ženy se míhaly u kamen a vařily ze zásob večeři. Muži se mezitím starali o oheň. Jeden z mužů donesl Němcům silnou slivovici, kterou si poručili. Večer už byli Němci tak opilí, že plácali páte přes deváté. „Sem slyšel, že prý musíme za dva dny odejít!” zabručel jeden německý voják. „Prý sem táhnou partyzáni,” rozchechtal se druhý, „jak kdybychom si s nimi neporadili s celou naší armádou!” „Hej, klidni!” okřikl ho důstojník čekající na maso, které opékala mladá dívka. Když bylo maso hotové, rychle jim ho donesla na stůl a k tomu přidala na talířích chléb. „Tady máte, páni Němci,” zamumlala potichu a rychle se vytratila do malé komůrky vedle kuchyně. Němci si toho skoro ani nevšimli. „To maso je horké!” zařval důstojník, když kousek ochutnal. „A spálené!” Nezaznělo jediné slůvko a to Němce rozhněvalo ještě víc. „Za tu jejich lenost bych je potrestal! Měli by být šťastní, že jíme jejich maso a pijeme jejich slivovici! Měli by být poctění, že nás můžou hostit!” pokračoval. „Jakou pomstu navrhuješ?” rozchechtal se německý voják s plnou pusou masa. „Zavřeme všechny muže! Naženeme je do velké budovy, kterou odpálíme dřív, než přijedou partyzáni!” „To je dobrý nápad,” pochvaloval si poddůstojník. Němci ale neměli tušení, že jejich rozhovor vyslechla přesně ta dívka, na kterou se jejich velitel zlobil za spálené maso.

Přesně ta dívka, která právě utíkala za otcem, aby mu všechno pověděla. „Tati! Tati! Musíš odsud zmizet a vem všechny muže s sebou!” vydávala ze sebe udýchaně. „Proč, dcerko?” divil se otec. „Němci chtějí zavřít všechny muže do velké budovy a odpálit ji. Všechny muže zabít. Prý pomsta. Chtějí to udělat, než přijedou partyzáni, kteří sem prý míří.” „Kdy přijedou partyzáni?” ptali se rychle členové rodiny. „Za dva dny, tak to říkali,” odpověděla. „Dobře, zítra v noci zmizíme. Synu, bratře, půjdete se mnou. Půjdeme na Janinovu louku,” rozhodl otec. Ostatní mlčky přikyvovali. Neměli co říct.

Když se příštího dne Němci probudili, bylo už poledne. Ženy opékaly poslední zásoby masa a připravovaly chléb pro Němce. Ti se dostavili do kuchyně celí rozčuchaní. „Jídlo! Hned!” rozkřikl se důstojník. „Ale ono ještě ne..” začala matka. „Žádné výmluvy! Servíruj! Schnell!” nenechal se odradit Němec. Tak tedy začaly ženy servírovat nedostačně opečené maso a chléb. „Je to nedopečené! Všechno!” rozzlobil se důstojník. Talíř i s jídlem shodil na zem a jeho druhové se zachovali stejně. „Uklidte to, všechno! Ale ta mladá přichystá nové jídlo!” Otočil se na podpatku a odešel. Ostatní němečtí vojáci zamířili za ním. Všichni se usadili ve vedlejší místnosti, jeden z nich vytáhl kostky a pak už bylo slyšet jen dohadování o sázky v německém jazyce.

Když konečně nastal ten den, kdy se na obzoru objevili první partyzáni, chtěli Němci pochyťat všechny muže. Polovinu už jich měli zavřených, ale pořád nebyli ve škole na Valašce shromáždění všichni. Když už zbývala jen rodina Malinů, kde byl hlavní důstojník se svým oddílem ubytovaný, nastal zmatek. Všichni muži, kteří tam předtím pobývali, zmizeli. Němci byli našťvaní. „Kde jsou? No tak, kde jsou?!” ptali se. Nikdo neodpověděl. Rozhodli se, že zabijí, alespoň ty muže, které mají pochyťané. Jakmile došli ke škole, uviděli něco nečekaného. Fronta byla mnohem blíž, než čekali. Najednou se do Němců začaly strefovat kulky partyzánského předsunutého oddílu. Ně kterým německým vojákům se podařilo uprchnout, nasednout do

Skramuská Eliška, 8. tř.

obrněných vozidel a odjet, ale spoustu svých druhů nechali ležet za sebou v tratolišti krve. Když zbytek německých vojáků v rychlosti utekl, rozběhly se ženy pro své muže. Malinovi ale nemířili ke škole, nýbrž na Janinovu louku. Rodina se šťastně shledala a společně zamířila do svého Němci poničeného domku.